

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Edyta Bielak-Jomaa

Warszawa, dnia 8 maja 2017 r.

DOLiS/DEC-547/17

dot. DOLiS- [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23) oraz art. 25, art. 23 ust. 5, w wz. z art. 10 ust 2 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2016 r., poz. 352), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana M. Z., zam. w W. [...], o przekazanie cyt.: „-kopii wszystkich decyzji wydanych przez GIODO od początku działalności tej instytucji” Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych

odmawia uwzględnienia wniosku

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...], wpłynął wniosek Pana M. Z., zam. w W. [...], zwanego dalej Wnioskodawcą, o udostępnienie informacji sektora publicznego celem ponownego wykorzystania.

Wnioskodawca w swoim wniosku zwrócił się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych o cyt.: ”na podstawie ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego, uprzejmie proszę o przekazanie mi następujących informacji: - kopii wszystkich decyzji wydanych przez GIODO od początku działalności tej instytucji.”, dalej zaś Wnioskodawca prosi cyt.: „o przekazanie tych decyzji w formacie .pdf, nagranych na płytę

DVD. W razie potrzeby jestem gotów dostarczyć czysty nośnik niezbędny do nagrania ww. informacji.”

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych pismem z dnia [...], działając w oparciu o postanowienia art. 21 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2016 r., poz. 352) zwanej dalej ustawą, zwrócił się do Wnioskodawcy o uzupełnienie braków formalnych wniosku poprzez cyt.: „podanie adresu poczty tradycyjnej umożliwiającego dostarczenie odpowiedzi na ww. wniosek, Pana, albo Pana pełnomocnika (w takim przypadku wraz z pełnomocnictwem),” oraz o „wskazanie celu ponownego wykorzystania (komercyjny albo niekomercyjny), w tym określenie rodzaju działalności, w której informacje sektora publicznego będą ponownie wykorzystywane, w szczególności wskazanie dóbr, produktów lub usług”. Jednocześnie Generalny Inspektor zwrócił uwagę Wnioskodawcy na to, iż decyzje wydawane przez Organ, zamieszczane są sukcesywnie na jego stronie internetowej.

W odpowiedzi Wnioskodawca pismem z dnia [...] uzupełnił braki formalne wniosku poprzez podanie swojego adresu pocztowego, oraz wskazanie celu ponownego wykorzystania informacji jako cyt.: „niekomercyjny. Informacje będą wykorzystywane do celów naukowych, w tym obejmujących publikacji wyników badań.” Dalej Wnioskodawca wskazał, iż „korzystanie z decyzji dostępnych na stronie internetowej nie pozwala na realizację ww. celu w sposób rzetelny, w szczególności poprzez: *brak pewności, że faktycznie prezentowane są tam wszystkie decyzje GIODO;*brak możliwości pełnotekstowego przeszukiwania treści decyzji na stronie;*poważne techniczne utrudnienia w pobieraniu decyzji ze strony GIODO, w szczególności związane z: koniecznością pobierania osobno każdego pliku oraz braku spójnego systemu nazywania poszczególnych plików (wszystkie pliki opatrzone są taką samą nazwą „treść decyzji”)”.

Mając powyższe na uwadze Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na wstępie zaznaczyć trzeba, iż informacja o którą wnioskował Wnioskodawca uznać należy za informację sektora publicznego nadającą się do ponownego wykorzystania. Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 1 ustawy, przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej wizualnej lub audiowizualnej, będącą w posiadaniu podmiotów o których mowa w art. 3. Zgodnie natomiast z art. 2 ust. 2 przywołanej ustawy przez ponowne wykorzystanie należy rozumieć wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zwane dalej „użytkownikami”, informacji sektora publicznego, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacja została wytworzona. Ww. ustawa, w art. 5 ust. 2, stanowi że każdemu przysługuje prawo do ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego, przekazanych na wniosek o ponowne wykorzystanie.

W art. 10 ust. 2 rzeczona ustawa stanowi natomiast, iż podmioty zobowiązane nie są obowiązane do tworzenia informacji sektora publicznego, ich przetwarzania w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystanie oraz sporządzania z nich wyciągów, jeżeli spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności.

Wniosek Pana M. Z. w przedmiocie cyt.: „uprzejmie proszę o przekazanie mi następujących informacji: „kopii wszystkich decyzji wydanych przez GIODO od początku działalności tej instytucji” nie dotyczy gotowej informacji którą Generalny Inspektor dysponuje aktualnie we wnioskowanej formie i zakresie. W tym miejscu należy podkreślić, iż wniosek dotyczy ponad 16 tys. decyzji, z których ponad tysiąc jest zamieszczonych na stronie internetowej Organu. Udostępnienie informacji sektora publicznego w tak szerokim zakresie wymagałoby więc od Organu przedsięwzięcia szeregu bardzo pracochłonnych działań. Zważyć trzeba w pierwszej kolejności, iż aby wnioskowana informacja sektora publicznego mogła zostać przekazana w celu ponownego wykorzystania, musi ona w związku z art. 6 ust. 2 ustawy zostać „zanonimizowana”. Wiąże się to z koniecznością usunięcia z treści decyzji wszelkich danych osobowych dotyczących stron występujących w postępowaniu którego dotyczyła dana decyzja. Nadmienić trzeba również, że żeby spełnić zadość formie przekazania informacji sektora publicznego o jaką wnosił Wnioskodawca, t.j. „przekazanie tych decyzji w formacie pdf, nagranych na płytę DVD” Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, musiał by dostosować format rzeczonych decyzji do ww. formy pliku pdf. Jak podkreśla się w doktrynie, „obowiązek opracowania danych przez podmioty zobowiązane nie jest bezwzględny i w określonych sytuacjach podlega ograniczeniu. I tak, obowiązek ten nie powstaje po stronie pomiotów obowiązanych, w przypadku gdy spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności. Oznacza to, że podmioty zobowiązane mogą odmówić przygotowania danych, gdy wymagałoby to konwersji ogromnej liczby danych z postaci tradycyjnej do postaci cyfrowej lub stworzenia dodatkowego mechanizmu czy skryptu przetwarzającego dane, tak by te zostały udostępnione w formie żądanej.” (M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz; Ustawa o dostępie do informacji publicznej komentarz. C.H.Beck, Warszawa 2015, s. 222).

Odnosząc się do samego pojęcia „nieproporcjonalnych działań”, stwierdzić należy, iż ustawodawca Polski nie definiuje ustawowo ww. pojęcia. Doktryna natomiast wyjaśnia je następująco cyt.: „praca, jaka ma być wykonana przez podmiot zobowiązany dla realizacji wniosku, musi być mniej więcej równoważna prostym czynnościom. Przekazywanie ISP do ponownego wykorzystania nie powinno bowiem odciążać administracji od realizacji jej podstawowych zadań, czy to w kategoriach czasu, zasobów ludzkich, czy też przeznaczonych środków finansowych. Tymczasem w przypadku niewłaściwego zakreślenia granic „proporcjonalności” może dojść do przesunięcia aktywności administracji z podstawowego obszaru do obszaru niejako ubocznego. Dlatego też należy przyjąć, iż chodzi tutaj o zachowanie wskazanej powyżej równowagi. Jeśli konieczne do podjęcia działania przekraczają rozmiar prostych czynności, wówczas wniosek podmiotu uprawnionego nie musi zostać zrealizowany

(podmiot zobowiązany nie ma takiego obowiązku)”, zaś przez pojęcie „prostych czynności” należy rozumieć „czynności łatwe, nieskomplikowane, wykonywane codziennie, niewymagające istotnych kosztów, zaangażowania istotnych zasobów, nakładu pracy czy poświęconego czasu na ich wykonanie. Kwestię tę należy oceniać indywidualnie w każdej sytuacji, w zależności od możliwości podmiotu zobowiązanego, jego infrastruktury sprzętowej, programowej i kompetencji pracowników. Jeśli np. dany podmiot zobowiązany posiada doskonale funkcjonujący dział IT, wówczas prosta czynność może obejmować również takie działanie, które będzie skomplikowane i kosztowne np. dla urzędników w najmniejszych gminach, zatrudniających jednego informatyka w osobie administratora sieci komputerowej.” (E. Badura, M. Błachucki, X. Konarski, M. Maciejewski, H. Niestój, A. Piskorz-Ryń, M. Sakowska - Baryła, G. Sibiga, K. Ślaska; Ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego Ministerstwo Cyfryzacji. Warszawa 2016, s. 117-118). Wspomnieć należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie posiada cyfrowej bazy danych, zawierającej wszystkie decyzje od momentu powstania Organu, a dostosowanie do formatu w jakim Wnioskodawca wnosił o przekazanie informacji, wiązała by się z kolejnym nakładem pracy, oraz przesunięciem znacznej części zasobów kadrowych, do czynności odbiegających od podstawowego obszaru działalności Organu.

Warto też przypomnieć wyjaśnienia Wnioskodawcy, który stwierdził w odpowiedzi na wskazanie przez Organ możliwości skorzystania z bazy decyzji znajdującej się na stronie internetowej Organu (zawierającej około tysiąca zanonimizowanych już decyzji), iż cyt.: „korzystanie z decyzji dostępnych na stronie internetowej nie pozwala na realizację ww. celu w sposób rzetelny, w szczególności poprzez: *brak pewności, że faktycznie prezentowane są tam wszystkie decyzje GIODO;*brak możliwości pełno tekstowego przeszukiwania treści decyzji na stronie;*poważne techniczne utrudnienia w pobieraniu decyzji ze strony GIODO, w szczególności związane z: koniecznością pobierania osobno każdego pliku oraz braku spójnego systemu nazywania poszczególnych plików (wszystkie pliki opatrzone są taką samą nazwą ”treść decyzji”)”. Taka bowiem argumentacja Wnioskodawcy, dotycząca technicznych problemów, mających swój wyraz w ”konieczności pobierania osobno każdego pliku oraz braku spójnego systemu nazywania poszczególnych plików (wszystkie pliki opatrzone są taką samą nazwą” treść decyzji”)” nie może być dostatecznym argumentem dla podjęcia przez Organ ww. nieproporcjonalnych działań, które de facto Organ musiałby wykonać dla, i zamiast wnioskującego.

Reasumując, w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione określone w art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2016 r., poz. 352), warunki, po zaistnieniu których Organ ochrony danych osobowych, ma możliwość zastosowania art. 23 ust. 5, który stanowi, iż podmiot zobowiązany może, w drodze decyzji, odmówić wyrażenia zgody na ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego w przypadku, o którym mowa w art. 10 ust. 2.

Niezależnie od powyższego, odnosząc się do prośby o przekazanie wszystkich decyzji GIODO od momentu powstania Organu, po raz kolejny, należy wskazać, iż decyzje Organu zamieszczane są sukcesywnie na jego stronie internetowej (<http://giodo.gov.pl/>).

W związku z powyższym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 922), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.